

РЕШЕНИЕ

№ 3882

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100509832 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 20077870 от 25.03.2021 г. по гр.д. №22811/20 г., СРС, ГО, 176 с-в **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** по реда на чл. 422, ал.1 от ТПК, че И. В. Г., с ЕГН: *****, с която по реда на чл.422, ал.1 от ТПК, са предявени иски с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД, за сумата от **786,31 лева**, представляваща цена за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.07.2017г. до 30.04.2019г., ведно със законна лихва за периода от 27.01.2020г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на **64,80 лв.** за периода от 15.09.2018г. до 20.01.2020г., сумата от **33,10 лева** цена за извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.07.2017г до 30.04.2019г., мораторна лихва в размер на **5,61 лева** за периода от 01.07.2017г. до 20.01.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ТПК от 10.02.2020г. по ч.гр.д.№ 3775/2020г. по описа на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА И. В. Г., с ЕГН: *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 от ГПК, на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК ****, разноси в исковото производство в размер на **50 лева** и разноси в заповедното производство по ч.гр.д.№ 3775/2020г. по описа на СРС, 176 състав, в размер на **75 лева**.

Срещу постановеното решение е постъпила **въззивна жалба от ответника**, с твърдения за незаконосъобразност на постановения акт. Съдът приел, че ответникът е собственик въз основа на доказателство от 1968 г., но не се установявала облигационната връзка за процесния период 2017-2019 г. Не било доказано потреблението на ТЕ, тъй като в имота липсвали радиатори и тръби. Поддържа и че клаузите на чл. 32 и чл. 33 от ОУ, които установяват срок и падеж на задълженията за плащане на топлинна енергия, били неравноправни и като такива - нищожни. Обвързването на настъпването на падежа и

поставянето на длъжника в забава с притежаването на специално техническо средство, което да му дава възможност за достъп до интернет, както и задължаването на потребителя да обезпечи допълнително и самата възможност за достъп до интернет, го поставяла в значително неравностойно икономическо положение спрямо търговеца. Клаузите на чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 4 ОУ, които установявали срок и падеж на задълженията за заплащане на топлинната енергия, били нищожни като неравноправни и тъй като позволявали на търговеца - монополист да "премества" падежа на задължения, които имат характер на периодично плащане, в следващата година, поради което противоречали на принципа на добросъвестността, както и на императивната норма на чл. 113 ЗЗД. Не били представени и доказателства за публикуване на електронната страница на ищеца на фактурите за дължимите суми, които публикувани фактури да се приемат като покана за плащане и да поставят клиента в забава.

Моли съда да отмени първоинстанционното решение в атакуваните части и вместо това постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна "Т.С." ЕАД не е депозирала отговор на жалбата в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Третото лице помагач на ищеца - "Т.С." ЕООД, не е депозирало отговор на жалбата.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата, Софийски градски съд като въззивна инстанция обсъди събраните по делото доказателства съобразно чл. 235, ал. 2 и 3 и чл. 12 ГПК, във връзка с изтъкнатите доводи, при което намира следното:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно, и допустимо - в обжалваните части.

На основание чл. 272 ГПК съдът препраща към мотивите и правните изводи на СРС .За пълнота :

От приетите в първата инстанция писмени доказателства –Разпределителен протокол за доброволна делба от 1968 г., удостоверение за наследници се установява , че ответникът, като собственик на процесния топлоснабден имот, е бил в исковия период клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ. Като такъв той е подписал и Главни отчети / проверка от 11.05.2018 г. и от 04.05.2019 г. Възражението в тази връзка е неоснователно.

Липсата на радиатори в апартамента е отразено в Главни отчети, а дължимата ТЕ за сградна инсталация се начислява за всички етажни собственици, инсталацията е обща част за сградата.

Съобразно въведения с въззивната жалба предмет на въззивна проверка, спорно

пред настоящата инстанция е изпаднал ли е ответникът в забава за плащане на главниците - нищожни ли са клаузите на чл. 32 и чл. 33 ОУ от 2016 г., евентуално - доказал ли е ищецът изпадане в забава за плащане от ответника.

Настоящият състав намира за неоснователни поддържаните в жалбата доводи за нищожност на клаузите на чл. 32 и чл. 33 от ОУ от 2016 г. Т.нар. от въззивника "преместване" на падежа на задължения не се отразява на началния момент, от който тече давността и не противоречи на чл. 113 ЗЗД. Предвиденото публикуване на сумите по фактурите на интернет страницата на продавача също не може да обуслови извод за нищожност на клаузите като неравноправни. В началото на 21-ви век средностатистическият потребител има възможност да получи достъп до интернет по много начини, като за това ползва свое или чуждо устройство. Освен това тези данни не са достъпни единствено в интернет. Освен че могат да получават съобщения за фактурите на хартиен носител, потребителите могат да извършат и проверка на каска на дружеството-продавач или на друг платежен оператор какъв е размерът на задължението им. Поради това съдът намира, че публикуването на известието за съставената фактура в интернет не уврежда правата на потребителите, напротив - предоставя им възможност да проверяват сметката си и без посещение на физически търговски обект.

По отношение режима на забавата за дължими суми за консумирана топлинна енергия за исковия период м. 07.2017 г. - м. 04.2019 г., са приложими Общите условия от 2016 г., съгласно които купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят - чл. 33, ал. 1 от ОУ, както и стойността на общата фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период - в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят - чл. 33, ал. 2. Според чл. 33, ал. 4 от тези общи условия, продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по общата фактура, неплатени в посочения срок. Следователно изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника. Според нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Ето защо за задълженията за топлинна енергия за периода м. 07.2017 г. - м. 04.2019 г. ответникът дължи лихва за забава.

Жалбата като неоснователна следва да се остави без уважение.

Не се установиха твърдяните пороци на първоинстанционното решение, поради което то следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № № 20077870 от 25.03.2021 г. по гр.д. №22811/20 г., СРС, ГО, 176 с-в

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____